

Yalnızlığın Provası Yapılmaz ki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Haziran 2018

Aklını giyin, diyenlerin laneti.

Zamansız ölüme rağbet edenlerin makûs talihi ve aklın kıyametine son bir rötuş yaparken Tanrı.

Zaruri bir yoksunluk mu ne mezarı aşkın?

Önce sevip ölümüne tanık olduğun kâfir gece bekçisi. Yine içinin kıyımlarında bir ruhtan ibaret söz birikintilerine beden tahayyül eden ikircikli bir tasarımlar belki de bir ölünün son sözleri.

Geç kalan.

Yaftalanmış bir de küçük ölçekli bir yangında ilk kurtarılacak.

Ne evin tapusu.

Ne gelin hanımın ziyneti.

Ne evin oğlunun ders kitapları.

Gidenler çoktan gitti madem...

Al işte kafeste ölüme terk edilmiş küçük bir saka kuşu. Sektiği ufacık kafesin tellerinde bir saniye kadar kısa bir zaman diliminde ölümü karşılamaya aday-gönüllü demedik hani.

Alayına küfrü basan belediye memuru sanırsın ki adam dünden razı etrafa çatmaya belki de öncesindeki sessizliğin intikamını almakta.

Seferi bir ruhun rotası.

Girizgâhı yine arka bahçenin.

İnsanlar her yerde aslında hiçbir yere ait herkes belki de hiç kimse hiçbir yere sığamadığı için bu izdiham.

Makberi güzelliğin ve aşkın; nedamet yüklü gölgeler paslaşırken belki de ölümün uğramaya tenezzül etmediği o huzur evi ve bitişiğindeki hastane.

Hayatlar ters orantının mahiyetinde duvara işeyen çapulcu bir gölgenin inhisarında hani.

Şimdinin düne döndüğü ve yarının andan soyutlandığı.

O ölü saka kuşu... ne de olsa cümleler cümleten kazan kaldırırken çoktan ölü hayvan mezarlığına defnedildi zavallı kuş belki de bir korku romanından fırlayan öcünün rehaveti çöreklenmişti kumpasa giden aşkın öldürücü gücüne tanık devasa gölgelerin de gücü yetmezken.

Zamanın durgun bazense telaşlı yüzü: saniyelerin önemi var hele ki insansa ölümle hayat arasındaki o ince çizgide kararsız iken gidip gitmeyeceğine ve Tanrı son kararını vermezden önce hala nasıl oluyor da acil sağlık ekibi deli gibi kalp masajı yapıyor?

Bir kadın. Ve çok yaşlı ve ne çok kadın ve adam.

Yine ölüm provasına yenik düşen cüsseleri ile uykuya dalmışken ve bir hizmetli söyleniyor eline bulaşmış pislği lanetlerken:

“Ölemedin gittin be moruk!”

Bir izdiham. Bir telaş.

Kimileri gelmek için gün sayıyor.

“Kaç gün kaldı bebeğini kucağına almaya?”

Elleri kirlense bile annenin asla imtina etmiyor bebeğinin kakasını temizlemekten ama bir diğer mizansende yatalak bir hasta nasıl da yük oluyor bir diğerine. Ne de olsa insan eti ağır/mış diyenlerin yalancısıyım.

Yine de işin içinde sevgi ve kan bağı oldu mu... hatta kan bağı olmasa bile.

“Kaç aylık ömrü kaldı babamın?”

“Bir bilemedin iki ay.”

“İyileşmesi için canımı bile verirdim. Kaç yaşına gelirse gelsin...”

İnsanlar ve koca bir tantana.

Bir ritüeli sahiplenen.

Çoluk çocuk bir arada.

Kimi kimsesi olmayanları kimsesizlikle suçlayacak kadar da vasıfsız ve tıynetsiz iken kimisi...

Yalnızlığın provası yapılmaz ki ya da ölümün, sadece yaşanır ama doya doya değil bilakis ölümüne yaşanır ve bitmez de ne de olsa bittiğini fark dahi etmez insan ta ki arkasından ağıtlar yakılana kadar belki de yakılan kınadır kiminin nezdinde.

Sırların alt yazısı hep kaderin güncesi.

Kaderi yaftalayan münafık ise alı al moru mor bir canlı yine benliğin ve maneviyatın kutsallığını göz ardı eden.

Bir iklimden bir ikileme düşerse yolunuz eğer...

Ya da bir mabedin kapısından gireceğinize kendi mabedinizi yaratmak isterseniz... hatta istemeden vakıfsanız eğer...

Dedim ya: asla ön hazırlığı yoktur: ne ölümün ne de yorgunluğun. Bizatihi yerirsiniz ya da yersiniz tokadını hangi maruzatı beyan ederseniz edin yeter ki ödün vermeyin ya da söz.